

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mráky v právní věci žalobců: a) A. K., b) F. O., proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, 128 10, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014, č. j. 11 A 52/2014 - 25,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným usnesením Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) odmítl žalobu žalobců (dále jen „stěžovatelé“) o přezkoumání sdělení ministryně spravedlnosti ze dne 14. 3. 2014, č. j. MSP-30/2014-OK-STI/3, kterým bylo žalobcům oznámeno, že stížnost na průtahy vrchního státního zástupce v Olomouci byla nejvyšším státním zástupcem vyřízena v souladu se zákonem. Stěžovatelé poukázali na dvě trestní věci s tím, že nesplněním povinnosti, která pro ministryni spravedlnosti jako člena vlády vyplývá z článku 69 Ústavy, utrpěli újmu na svých právech.

Stěžovatelé podali dne 5. 12. 2014 proti uvedenému usnesení městského soudu kasační stížnost. Současně s podáním kasační stížnosti však nebyl uhrazen soudní poplatek a stěžovatelé nebyli zastoupeni advokátem. Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 11. 12. 2014, č. j. 5 As 195/2014 - 5, vyzval, aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení uhradili každý jednotlivě soudní poplatek ve výši 5000 Kč, a aby ve stejné lhůtě předložili plnou moc udělenou jimi advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo prokázali, že mají vysokoškolské právnické vzdělání, vyžadované pro výkon advokacie. Stěžovatelé byli upozorněni, že není-li nedostatek povinného právního zastoupení odstraněn, nelze v řízení pokračovat. Zároveň byli stěžovatelé poučeni, že nebude-li soudní poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě, soud řízení o kasační stížnosti zastaví. Stěžovatelé byli rovněž poučeni o tom, že řízení nebude zastaveno v případě, je-li tu nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by stěžovatelům mohla vzniknout újma, jestliže stěžovatelé ve stanovené lhůtě sdělí soudu okolnosti, které takové nebezpečí osvědčují, a

doloží, že bez své viny dosud nemohli soudní poplatek zaplatit. Poučení byli rovněž o možnosti požádat o osvobození od soudních poplatků.

V podání ze dne 19. 12. 2014, doručeném zdejšímu soudu tentýž den, stěžovatelé polemizují se zaslanou výzvou a sdělují, že se na ně vztahuje osvobození od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dále prohlašují, že za rozhodnutí pouze procesní povahy se poplatky neukládají, a že advokáti, kterým udělili plnou moc, odmítají konat své povinnosti. Stěžovatelé rovněž zdůrazňují povinnost soudu rozhodnout o vyloučení soudkyně Veberové pro konflikt zájmů.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Výzva k zaplacení soudního poplatku byla stěžovateli F. O. doručena ve středu dne 17. 12. 2014, stěžovatelce A. K. pak v pondělí dne 22. 12. 2014. Poslední den lhůty pro oba stěžovatele tak připadá na pondělí dne 29. 12. 2014, neboť v případě stěžovatele F. O. připadl konec lhůty na dny svátků, posledním dnem lhůty je proto dle § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s ustanovením § 57 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, nejbližší následující pracovní den. V pondělí 29. 12. 2014 lhůta k zaplacení soudního poplatku marně uplynula.

Zákon o soudních poplatcích rozlišuje dvě varianty osvobození od soudních poplatků – paušální osvobození stanovené zákonem a individuální osvobození soudu v konkrétní projednávané věci. Na stěžovatele se nevztahují ustanovení zákona o soudních poplatcích, upravující paušální zákonné osvobození, neboť se v posuzovaném případě nejedná o řízení ve vymezených věcech (§ 11 odst. a 3 zákona o soudních poplatcích), stěžovatelé nejsou ani osobami, na něž by se vztahovalo osvobození ad personam (§ 11 odst. 2 téhož zákona, § 1 vyhlášky č. 72/1993 Sb.). Soud může v individuálním případě účastníka řízení osvobodit od soudních poplatků jedině na základě jeho žádosti, přičemž základní podmínkou je nedostatečnost prostředků, která musí být doložena. Vzhledem ke skutečnosti, že z kasační stížnosti nebo doplňujícího podání nelze žádost stěžovatelů dovodit, a stěžovatelé zároveň nijak nepodložili své tvrzení stran osvobození od soudního poplatku, zdejší soud uzavřel, že stěžovatelé ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem soudní poplatek nezaplatili.

Nadto stěžovatelé nedoložili ani splnění druhé podmínky, požadované pro meritorní přezkum věci, a to předložení plné moci udělené jimi advokátovi.

Soud proto řízení podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil, a obsahem kasační stížnosti nebo pozdějšího podání stěžovatelů se tudíž dále nezabýval.

Podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu